

[Ømann.]

læse vores forslag, hvad der kunne, og hvad der burde gøres. Befolkningen skal vide, at den ramme, som regeringen sætter op for indkomststigningen, er et kunstgreb, at den ikke selv tror, at rammen kan holde. Befolkningen skal endvidere vide, at den reelle ramme ikke er noget konstant, men at den kan udvides, hvis der føres en rigtig økonomisk politik, og at vor eneste redning ud af valutaaffæren netop ligger på dette punkt, at sætte ind på en udvidelse af denne ramme og skabe en større vækst i vor produktion. Dette synspunkt har været drøftet i 21 mands udvalget, men det afviser statsministeren blankt: regeringen kan ikke og vil ikke blande sig i erhvervslivets effektivitet, det ville stride mod regeringens liberale principper at gøre sådan noget. Man kan bare gøre sig forhåbninger om produktion og effektivitet ligesom om vejret. Ja men dette er jo i virkeligheden en erklæring om, at man i denne situation opgiver at regere.

Regeringen ved også, at recepten om almindelig stramning af skatteskruen ikke duer længere, at de forøgede skatter ufravigeligt skaber længsind, og at folk i stedet for at nedsætte forbruget optager lån eller holder op med at spare op. Regeringen har ingen konsekvenser draget af denne erkendelse, men har tværtimod tvunget kommuneskatterne i vejret ved at vise opgaverne fra sig og lægge dem ud til kommunerne, som man i forvejen har afskåret fra at optage lån.

Regeringen ved, at skattesnyderiet er et milliardforetagende, men 3 år er nu gået, uden at vi har set noget resultat af regeringens bekæmpelse af dette onde. Hvad skattefiduserne angår, er der i regeringens oplæg, og efter hvad vi hidtil har hørt, kun antydning af kommareretning i afskrivningsloven.

Regeringen ved også, og befolkningen ved det i hvert fald, at boligmarkedet stadig væk er et lotteri, og at byggesektoren er et af inflationens arnesteder. Men der er ingen antydning af tanker om udvidelse af det sociale byggeri, om planlægning og billigørelse af byggeriet ved stordrift, om en fornuftig byggerytme. Regeringen ved, at der kan bygges flere boliger for færre penge, og her kunne man gribe ind over for pristallet, over for pristalsreguleringen, men vel at mærke ved reelt at bringe priserne ned.

Det svirrer jo med forsvarsordninger, som røber den berettigede tvivl om, hvad vort militær er værd. Alligevel præsenterer forsvarsministeren befolkningen for millionkrav om mere legetøj i stedet for at frigøre kapitaler og arbejdskraft fra dette foretagende.

Statsministeren beskæftigede sig indgående med lønmodtagernes dobbeltdækning i kraft af kombinationen af længsind og dyrtidsregulering. Bortset fra at jeg tror, statsministeren burde filosofere over, hvad overenskomstkrav og længsind ville være, såfremt dyrtidsreguleringen afskaffedes, så er det dog bemærkelsesværdigt, at han ikke hæfter sig ved befolkningsgrupper, der i disse år har mere end dobbelt dækning; og det er ikke bare snævre befolkningsgrupper, og det er ikke bare småbeløb. Ejerne af fast ejendom er i denne situation i salveten, de sidste 15 år er der som tidligere nævnt heroppefra tale om en formuestigning på et halvt hundrede milliarder kr. godt og vel. Og det er ikke bare papirpenge. Disse penge kan gøres likvide ved lånoptagelse. Så kan man sige: ja men tror regeringen da, at man kan gennemføre ligelighed, at man kan føre noget, der ligner indkomspolitik, uden at tage hensyn til dette forhold? Tror regeringen, at organisationerne uden videre vil lade deres arbejdsindkomst beskære, mens disse indkomster, der ikke beror på arbejde, skal passere frit?

Statsministeren skal ikke have lov til at forsøge at få befolkningen til at tro, idet han vridter hænderne og udmaler nationens vanskelige stilling, at der kun er én udvej, nemlig lønnedskæring og beskæring af de offentlige budgetter på en sådan måde, at de påvirker samfundets vækstevne. Det skal siges her, at der er en anden vej. Den kapital, der findes, må ledes til investeringer, som samfundet har brug for. Derfor må Nationalbanken under folketingets kontrol, og man må have hånd i hanke med pengeinstitutternes udlånspolitik.

Der kan skaffes yderligere kapital ved at sanere og planlægge i byggesektoren som nævnt, ved at nedsikere udgifterne til militæret som nævnt, ved at bekæmpe skattesnyderiet, ved at omlægge den erhvervsskadelige landbrugsstøtte. Og det er vist værd at betone, at stigende effektivitet i det moderne samfund ikke opnås ved at stå med et stopur